

сестримски нарѣчия. Читаймо само съ вниманиемъ иначе славна дѣла Славянски Спистеля пређашнѣгъ столѣтия: Велеславина, Ко-менскогъ, Ломоносова, Гундулића, Кохановскогъ, Красицкогъ, Обрадовића и др. како је кодъ ныи све ладно, једнострочно и неузаймно-славянски! ако су кадъ што о својој другој браћи и споменули, то је више отуђивало читателя, него привлачило. Било је време кадъ је једанъ Славянинъ другога једва за своја брата и сина једногъ народа признавао. Србинъ Чеха и Словена нисе ни своимъ рођењимъ славянскимъ именомъ звао, него првогъ по немачкомъ Пемакъ, а другогъ по мађарски Тотъ: Хорватъ је држао Поляка више Хонтентоту, нежели себи сродна. Чехъ је напротивъ мислио, да су Русъ и Московъ више одъ племена Тартарскогъ народа. Види се да су и данаљ неки Чеси красотомъ свога језика занешени, зато мрзе и опадају сваку узаймностъ и са самимъ Словенима, одъ кои они собственно уничтоженъ и безусловно почехиванъ ишту, аљ ово чине само они, кои више сами себе него свою народность любе, кои се боје да бы се чрезъ то могао ньиовъ яко понемчаваюћи језикъ и начинъ писаня пославнити, и тимъ и тако ньиово списателско бе-смртие на коцку метнути. Али зато опетъ нетреба да майку тужити оставимо, ако развратне синове има; него ваља, да се јоштъ тешнъ око иће савијамо. Јос. Левиски иначе